

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Wencius-Głębocka**

Protokolant: Sylwia Trojan

Bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013r. we Wrocławiu

sprawy

Z. O. (O.)

syna S. i G. z domu M.

urodzonego (...) w L.

(PESEL (...))

oskarżonego o to, że

w dniu 14 listopada 2012r. we W., naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki D. nr (...) jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), na wysokości skrzyżowania z ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i niedostatecznie obserwował przedpole jazdy, skutkiem czego potrafił pieszego A. S., który przechodził po wyznaczonym przejściu dla pieszych za strony prawej na lewą, skutkiem czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania kości podudzia lewego, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu.

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k.

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko **Z. O.** warunkowo umarza na okres próby wynoszący **1 (jeden) rok**;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie **1.000,00 (jeden tysiąc) złotych** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. (Dz. U. 1983 r., nr 49, poz. 223) o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1382,43 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt dwa złotych i czterdzieści trzy grosze) złotych, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2012 r. we W. około godz. 17.00 Z. O. kierując samochodem marki D. (...) o nr rej. (...), wracał z działki na W. do domu. Jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), na wysokości skrzyżowania z ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i niedostatecznie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego potrącił pieszego A. S., który przechodził po wyznaczonym przejściu dla pieszych ze strony prawej na lewą.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego (k. 40-41), zeznania świadka A. S. (k. 20-21), zeznania świadka S. S. (k. 24), zeznania świadka M. M. (k. 26), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 2-3), szkic miejsca zdarzenia drogowego (k. 4), protokół oględzin pojazdu (k. 5-6)

W wyniku zdarzenia A. S. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości podudzia lewego.

Stwierdzone obrażenia ciała powstały od działania narzędzia lub narzędzi tępych, tępokrawędzistych lub uderzeń o takie narzędzia i mogły one powstać w czasie krytycznego zdarzenia drogowego. Obrażenia te są inne niż określone w art. 156 k.k. i naruszyły czynność narządu ciała na czas powyżej dni 7 – art. 157 § 1 k.k.

Dowód: opinia sądowo-lekarska (k. 17-18), dokumentacja medyczna dot. A. S. (k. 13-15)

Sytuację wypadkową wytworzył Z. O., kierujący samochodem marki D. (...), który zbliżając się do odpowiednio oznakowanego przejścia dla pieszych nie zachował należytej i szczególnej ostrożności i nie zmniejszył odpowiednio do tej sytuacji prędkości jazdy, w wyniku czego nie ustąpił pokrzywdzonemu pieszemu pierwszeństwa i uderzył w niego ze skutkami objętymi niniejszą sprawą.

Pokrzywdzony pieszy A. S. przyczynił się do tego wypadku wchodząc na przejście dla pieszych bezpośrednio przed nadjeżdżającym samochodem (...) w wyniku czego został przez ten pojazd uderzony.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki ruchu drogowego i wypadków drogowych (k. 31-36)

Z. O. jest 78 letnim mężczyzną, posiada wyższe wykształcenie, jest emerytem i z tego tytułu uzyskuje 2.500 zł miesięcznie. Jest żonaty, ojcem dwojga pełnoletnich dzieci. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był karany sądownie.

Dowód: dane dot. osoby oskarżonego (k. 40), wywiad środowiskowy (k. 43), dane o karalności (k. 42)

Z. O. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż kiedy zbliżał się do przejścia dla pieszych nikogo nie widział w okolicy tego przejścia, stąd dalej jechał. Wskazał, że nagle, kiedy był już przed przejściem, zobaczył przed sobą przednie koło roweru, co spowodowało, iż nacisnął hamulec i zatrzymał się, lecz i tak przodem po prawej stronie prowadzonego przez siebie pojazdu uderzył w koło roweru. Oskarżony podał, że takie zdarzenie w jego życiu miało miejsce pierwszy raz, prawo jazdy ma od kilkudziesięciu lat.

Sąd stwierdził, co następuje:

W oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego wina i społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonemu Z. O. czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach świadków S. S., M. M., a także A. S., zarazem pokrzywdzonego w sprawie, które uznał za w pełni wiarygodne. Są one logiczne, korespondują ze sobą i z pozostałym materiałem dowodowym w postaci m.in. protokołów: oględzin miejsca wypadku drogowego, oględzin pojazdu, szkicu miejsca zdarzenia drogowego. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność tych dowodów. Nadto, Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej oraz techniki ruchu drogowego i wypadków drogowych. Sąd stwierdził, iż opinie te są rzetelne, zupełne i jasne, dlatego podzielił ich końcowe wnioski.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art. 177 § 1 kk, bowiem w dniu 14 listopada 2012 r. we W., naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki D. (...) o nr rej. (...), jadąc ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...), na wysokości skrzyżowania z ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i niedostatecznie obserwował przedpole jazdy, skutkiem czego potrącił pieszego A. S., który przechodził po wyznaczonym przejściu dla pieszych ze strony prawej na lewą, skutkiem czego doznał on obrażeń ciała, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej dni siedmiu.

Sąd uznał, iż wina oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne albowiem obrażenia ciała, jakich doznał pokrzywdzony nie są znaczne, a przy tym A. S. przyczynił się do tego wypadku wchodząc na przejście dla pieszych bezpośrednio przed nadjeżdżającym samochodem (...).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umorzył na okres jednego roku próby.

Warunkowo umarzając postępowanie wobec oskarżonego Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy nie karanego za przestępstwo, fakt, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jego właściwości i warunki osobiste – jest emerytem, oraz dotychczasowy nienaganny sposób życia, które uzasadniają przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Nadto, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Przy określeniu wysokości świadczenia Sąd wziął pod uwagę wysokość wyrządzonej przez oskarżonego szkody oraz jego sytuację majątkową i rodzinną.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje oparcie w zacytowanych przepisach.

Po uwzględnieniu sytuacji rodzinnej, majątkowej i wysokości dochodów Z. O. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.382,43 złotych (należności biegłych – 307,50 zł, 945,93, karta karna – 50 zł, ryczałt za doręczenie wezwań w postępowaniu przygotowawczym – 20 zł, opłata – 60 zł), w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 60 złotych.

Zarządzenie:

1/ odnotować;

2/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oskarżonemu Z. O.;

3/ kal. 14 dni od dnia doręczenia.